

הבולשביזם הישראלי במסווה של דמוקרטיה ליברלית

קווים לאוטופיזם היהודי וחלקו בתהליך של איבוד לדעת לאומי

רעיה אפשטיין

יש פה יותר מדי מלחמות,
יש פה יותר מדי אסונות...
תנו לי לברוח,
תנו לי לעוף...
אני ואתה נשנה את העולם...
(פזמון עברי)

עולם ישן עדי היסוד נחריבה,
לא כלום אתמול מחר הכול
(האינטרנציונל)

"אויבי האומה" (הרפובליקה היעקובינית הצרפתית), כלפי
"אויבי העם" (רוסיה הסובייטית), וכלפי "אויבי השלום"
ו"אויבי הדמוקרטיה" (מדינת-ישראל במהלך החיפוש
הנואש אחר "המזרח-התיכון החדש")?

התשובה על כל השאלות הללו היא מילה אחת בלבד –
אוטופיה. הניסיון המר של המאה העשרים הוכיח
שאוטופיה אינה חלום בלתי מושג. נהפוך הוא. האוטופיה
היא "קללת זמננו" (ניקולאי ברדייב). הנה כך נוצר לו
הגיהנום כתוצאה ישירה מן הניסיון להקים גרעון עלי-
אדמות. חיפוש האושר, על-פי אותה חוקיות, הופך לבית-
סוהר המתמלא ב"אויבי-העם".

אין מנוס מחוקיות הרסנית זאת גם לאלה המציגים את
עצמם כדמוקרטים, בין אם הם שוחרי "הדמוקרטיה
הסוציאליסטית" מברית-המועצות לשעבר, ובין אם הם
שוחרי "הדמוקרטיה הליברלית" מבית מדרשו של
העכשוויזם הישראלי.

את אחת הדוגמאות המאלפות לכך סיפקה לנו מקהלת
הדמוקרטים הנאורים, בימים שקדמו להסכם חברון
בתוכנית "פופוליטיקה" (11.11.96). הדמוקרט מהשמאל

אידיאלוגיות נובלות, אוטופיה פורחת

כיצד קורה שפחד ממציאות, המאיימת בשלל
סתירותיה וחוסר הוודאות שבה, מוביל את אלה
שאינם מסוגלים להתמודד עם האתגרים שהיא
מציבה, לטוות סביב עצמם חלום על ארץ פלאות שכולה
נועם וחסד וחמלה?

כיצד קורה שחלום נשגב הופך לחלום בלהות, והדרך אל
ארץ הפלאות רצופה קורבנות אנושי?

כיצד קורה ש"אויבי האושר", המבקשים ליטול קורה
מבין עיני הציבור, הופכים מטרה למאבק מר של מחפשי
האושר?

כיצד קורה שהרדיפה אחר ארץ הפלאות מופיעה תמיד
באיצטלא של חיפוש אחר אהבת האדם באשר הוא,
ומתגלגל במוקדם או במאוחר לשנאה אכזרית ומרה כלפי

ד"ר רעיה אפשטיין היא מרצה במדע המדינה. ר"א פרסמה מאמרים רבים
בעיתונים בשפה הרוסית, וכן היא משתתפת קבועה בעיתון רבי-השפעה
וסי. מאמר זה הוא הפרסום הראשון שלה בנתיב.